

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. В., 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

О.С. – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря А.А.Т.
като разгледа докладваното от С.Ж.С. Въззивно гражданско дело № 20221300500004 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Я.Б.Я.. ЕГН ***** с адрес: гр. В., ж.к. А.С. бл. 6, вх. В, ет. 4, ап. 68 чрез назначения ☐ особен представител адв.Д.Б. от АК-В. служебен адрес:гр.В., ул.“Ц.С.В.“№* О.* против Решение от 06.08.2021 г. постановено по гр. д. №* по описа за 2021 година на РС-В. с което са уважени предявените иски и е осъдена да заплати разноските по делото.

Счита обжалваното решение за неправилно и незаконосъобразно.

Излага, че извода на съда за липса на изтекла погасителна давност е неправилен, което обуславя и неправилност на решението.

Не ангажира нови доказателства.Иска от съда да отмени, респективно измени обжалваното решение.

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК ответникът по жалбата ЗК "ЛЕ" АД, ЕИК * е подал отговор с който оспорва въззивната жалба. Излага, че постановеното решение на РС-В. е законосъобразно, правилно и обосновано. Счита, че първоинстанционният съд е изложил правилни мотиви, като е съобразил разпоредбите на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение от 13.03.2020г. пар.13,

според който давностните срокове са спрели да текат по време на извънредното положение.

Не ангажира нови доказателства. Иска от съда да потвърди първоинстанционното решение, иска присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Пред въззивната инстанция от страните по делото не са представени доказателства и не са направени доказателствени искания.

В.ският О.С., след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното :

Делото пред ВРС е образувано по искова молба от ЗК „Л.Е.“АД - С., чрез юрисконсулт К.З. против Я.Б.Я.. от гр. В., с която е предявен иск с правно основание чл. 213 от КЗ / отм/ за сумата от 17719,04лв, представляваща стойността на платено застрахователно обезщетение и начислени лихви върху същото, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

По делото е установено и между страните не е спорно, че:

На 10.11.2008г. между банка „ОББ“ АД и ЕТ „ С. - Я.Б.“, представляван от Я.Б. е сключен Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка и за издаване на фирмена дебитна карта в размер на 10 000.00 лева. С връчена на 20.08.2009г. Покана – уведомление изх.№1581/19.08.2009г кредитополучателя е уведомен, че е в просрочие.

Съгласно приложеният рамков договор за застраховка от 25.02.2008г., сключен между ищеца и „ОББ“ АД, 3. "К" общи условия и Специални условия по застраховка “Кредит погасяване на части” /потребителски кредит/ застрахователят застрахова вземанията на застрахования, които произтичат от сключени между него и негови клиенти договори за предоставяне на овърдрафт, какъвто е договора на ответницата, за сумата от предоставения кредит, лихвите за 180 дни, договорна и наказателна лихва до сумата от 50 000.00 лева.

От приложеното гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, 54 състав, се установява, че с влязло в законна сила решение на 13.08.2015г., ищецът - ЗК "ЛЕ" АД, ЕИК * е осъдено да заплати на „ОББ“АД - С. на основание чл. 193, ал. 1 от КЗ сумата от 10 852.93 лева, представляващо застрахователно обезщетение по Рамков договор за застраховка №000-9-297/0014596 за настъпило застрахователно събитие - неплащане на задължения по Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка и издаване на фирмена дебитна карта, сключен на 10.11.2008г. между „ОББ“АД и ЕТ „ С. - Я.Б.“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда - 09.02.2010г. до окончателното плащане, както и да заплати сумата от 438.10 лева - обезщетение за забавено плащане на основание чл. 86 от ЗЗД върху главницата за периода от 24.09.2009г. до 08.02.2010г.

Решението е постановено при участието на ЕТ „ С. - Я.Б.“ като трето лице помагач на

страната на застрахователното дружество, а по въззивното производство с участието на физическото лице - ответница по делото, поради прекратяване на регистрацията на едноличния търговец, тъй като не е извършена пререгистрация.

От покана за доброволно изпълнение изх. № 22529/13.11.2015г., се установява, че по издадения въз основа на решението по гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, изпълнителен лист, е образувано изп.д. № 788/2015г. по описа на ЧСИ Г. Д. с район на действие - СГС с длъжник ЗК „Л.И.“ АД за сумата от 10 852.93 лева - главница, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда - 09.02.2010г. до окончателното плащане, 438.10 лева - обезщетение за забавено плащане, 1412.62 лева - съдебни разноски, 751.33 лева - адвокатски хонорар и 1 759.83 лева-такси.

По делото е представено платежно нареждане от 20.11.2015г. за платена сума по сметка на ЧСИ - Г. Д. в размер на 21642.82 лева.

Ответната страна не е оспорила факта на извършеното плащане на застрахователното обезщетение на 20.11.2015г.

По делото не са представени доказателства, от които да е видно, че ответницата е уведомена за полученото от банката обезщетение, както и за встъпване на основание чл.213 от КЗ/отм./ на ищеца в правата на банката срещу ответницата като кредитополучател. Такова уведомяване е извършено с получаване на препис от исковата молба на 12.05.2021г. чрез назначения ѝ особен представител адв.Д.Б. от АК-В..

В едномесечният срок по чл.131 от ГПК от ответницата, чрез назначения особен представител, е постъпил отговор на исковата молба с който е оспорила исковата претенция като неоснователна поради погасяването ☐ по давност. Наведени са доводи, че суброгационното право по чл. 213 от КЗ е възникнало с факта на изплащане на застрахователното обезщетение на 20.11.2015г., а за него се прилага общата пет годишна давност.

С обжалваното решение РС-В. е осъдил въззивника/ответника/ Я.Б.Я.. с ЕГН ***** с адрес: гр. В., ж.к. А.С. бл. 6, вх. В, ет. 4, ап. 68 да заплати на ищеца - ЗК „Л.Е.“ АД с ЕИК * със седалище и адрес на управление гр. С., бул. С.Ш. № 67А, представлявано от С. Н.А. и П.В.Д. сумата в размер на 17719.04 лева, представляваща стойността на изплатеното застрахователно обезщетение и начислените лихви върху него от настъпило застрахователно събитие- неплащане на задължения по Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка и за издаване на фирмена дебитна карта, сключен на 10.11.2008г. между „ОББ“ АД и ЕТ., С. - Я.Б.“, ведно със законната лихва, считано от завеждане на иска в съда - 15.01.2021г. до окончателното плащане, както и разноските по делото в общ размер от 1348.76 лева.

Претендираната и заплатена от въззиваемото дружество законна лихва върху главницата от 10852.93лв. за периода от 09.02.2010г. до 20.11.2015г. е изчислена с чрез

калкуратор на «А.» и възлиза на сумата от 6428.01 лв.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства, както и от приложените дела - гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, 54 състав ведно с в.гр.д. № 8733/2011г. по описа на СГС, II въззивен състав.

С оглед на така установената фактическа обстановка, В О.С. намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правна квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото - само за приложението на императивни материалноправни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява частично основателна, а постановеното решение неправилно.

Предявеният пред РС-В. иск от ЗК „Л.Е.“АД против въззивната страна е с правно основание чл. 213 от КЗ /отм./и чл. 86 от ЗЗД.

Съгласно чл. 213, ал.1 от КЗ /отм./ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В случая се касае за осъществяване на регресни права, възникнали след встъпване на застрахователя/въззиваемия/ в правата на застрахованото лице -„ОББ“АД, заявени за защита исковата претенция срещу въззивника. Регресното право по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) възниква по силата на закона, а основаниято за встъпване в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата е изпълнението на законово регламентираното задължение на застрахователя да изплати обезщетение при настъпване на покрит застрахователен риск. С иска по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) се реализира именно това регресно право.

Въззивницата, като едноличен търговец не е изпълнила задълженията си към банка „ОББ“ АД по Договора за предоставяне на овръдрафт по разплащателна сметка и за издаване на фирмена дебитна карта и така е увредила имуществото на банката, като не е погасила вземането ѝ.

От приложените по делото доказателства /Рамков договор за застраховка от 25.02.2008г., влязло в законна сила решение на 13.08.2015г. по гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, 54 състав, покана за доброволно изпълнение изх. № 22529/13.11.2015г., по изп.д. № 788/2015г. по описа на ЧСИ Г. Д. с район на действие - СГС и длъжник ЗК „Л.Е.“АД, платежно нареждане от 20.11.2015г. за платена сума по сметка на ЧСИ - Г. Д. в размер на 21642.82 лв/ се установява, че между въззиваемото застрахователно дружество и застрахованият - банка „ОББ“АД е имало валидно застрахователно правоотношение, по което е извършено плащане на дължимото застрахователно обезщетение, установено с и в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение. Плащането на застрахователното обезщетение от въззиваемото застрахователно дружество на застрахования е извършено по изпълнителното дело на 20.11.2015г., ведно с разноските по воденото гражданско дело и изпълнително дело.

Безспорно е, а и се доказва, че на 20.11.2015г. по изп.д. № 788/2015г. по описа на ЧСИ Г. Д. с район на действие - СГС въззиваемото застрахователно дружество е платило на застрахования - „ОББ“АД претендираните по настоящото дело и присъдените му с влязлото в сила съдебно решение по гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, 54 състав – присъдената главница в размер на 10852,93лв. , изтекла законна лихва върху главницата за периода от 09.02.2010г. до 20.11.2015г., датата на плащане в размер на 6428.01 лв., както и сумата 438,10лв. присъденото с посоченото решение обезщетение за забавено плащане върху главницата за периода от 24.09.2009г. до 08.02.2010г. Общият математически сбор на посочените суми възлиза на претендираната сума с исковата молба от 17719.04 лева.

РС-В., като е присъдил на въззиваемия сумата в общ размер на 17719.04 лева, представляваща стойността на изплатеното застрахователно обезщетение и начислените лихви върху него от настъпило застрахователно събитие - неплащане на задължения по Договор за предоставяне на овърдрафт по разплащателна сметка и за издаване на фирмена дебитна карта, сключен на 10.11.2008г. между „ОББ“ АД и ЕТ„С. - Я.Б.“, ведно със законната лихва, считано от завеждане на иска в съда - 15.01.2021г. до окончателното плащане е допуснал нарушение на императивна правна норма, а именно на чл.10, ал. от 3ЗД, съгласно който олихвяването на изтекли лихви става съобразно наредбите на БНБ, поради което представлява анатоцизъм съгласно цитираната норма. В случая към размера на редовната главница от 10852,93лв. прибавяме обезщетение за забавено плащане върху главницата за периода от 24.09.2009г. до 08.02.2010г. в размер на 438,10лв. и просрочени задължения за лихва за периода от 09.02.2010г. до 20.11.2015г., в размер на 6428.01 лв., и пръсърждайки законната лихва, считано от завеждане на иска в съда - 15.01.2021г. до окончателното плащане представлява анатоцизъм по смисъла на чл. 10, изр. 3 3ЗД, който е допустим само между търговци съгласно чл. 294, ал. 1 ТЗ, ако е уговорен, какъвто не е настоящият случай, т.е. не са налице ред и условия, определени от закона, при които може да се извърши олихвяване на изтекли лихви. Затова присърждането на такива е недопустимо, като настоящата инстанция споделя практиката на Върховния съд в Решение № 1082 от 15.VI.1995 г. по гр. д. № 1081/94 г., V г. о., Решение № 299 от 5.VI.1992 г. по гр. д. № 380/92 г., V г. о.

В случая законна лихва се следва единствено върху размера на главницата от 10852,93лв, считано от завеждане на иска в съда - 15.01.2021г. до окончателното плащане.

Въззивника своевременно с отговора на исковата молба е въвел правопогасяващо възражение за давност по отношение на претендираните суми.

Съгласно т.14 на П №7/1978 г. на ПВС за регресните икове важи общата петгодишна давност по чл. 110 и сл. 3ЗД, а течението й започва от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица. В случая на 20.11.2015г. въззиваемото дружество е изплатило застрахователното обезщетение – главница от 10852,93лв. и обезщетение за забавено плащане върху главницата за периода от 24.09.2009г. до 08.02.2010г. в размер на 438,10лв. по съдебното решение по гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, 54 състав, а настоящите икове са предявени на 15.01.2021г. – датата на исковата молба, а пощенското клеймо е от 13.01.2021г, на която дата е прекърснатата давността, на основание чл.116,б“б“ от 3ЗД.

В случая ВРС правилно е приложил и следва да се съобрази разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020г.), според която спират да текат от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекърсят права или се пораждат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. Със Закона за изменение и допълнение на ЗМДВИП (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от

14.05.2020 г.), пар. 13 е посочено, че сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "ДВ", т.е. сроковете започват да текат считано от 22.05.2020г.

Следователно за времето от 25.11.2015г. до 12.03.2020г. са изтекли 4 години, 3 месеца и 16 дни. От 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. течението на срока е спряло по силата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в първоначалната й редакция (ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) и пар. 13 от Заключителните разпоредби на ЗИД ЗМДВИП (ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г.). От 22.05.2020 г. до 13.01.2021г. (пощенското клеймо на исковата молба, подадена по пощата) са изтекли още 7 месеца и 21 дни - общо изтеклият срок до подаване на исковата молба в съда е 4 години, 11 месеца и 10 дни. Извода на настоящата инстанция е, че към датата на подаване на исковата молба, вземането за главница от 10852,93лв. и за обезщетението за забавено плащане върху главницата за периода от 24.09.2009г. до 08.02.2010г. в размер на 438,10лв не е погасено по давност.

Настоящата инстанция счита, че претендираните с исковата молба заплатени след влизане в сила на 13.08.2015г решение по гр.д. № 6209/2010г. по описа на СРС, 54 състав, от въззиваемата страна на просрочени задължения за лихва за периода от 09.02.2010г. до датата на плащане 20.11.2015г. , в размер на 6428.01 лв. са погасени по давност на основание чл.111,б“в“ от ЗЗД . В случая за платената просрочена лихва приложима е тригодишната давност, доколкото в цитираната норма е предвидено, че с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви. Началният момент на давността е датата на плащане - 20.11.2015г., а крайният е 21.11.2018г. през който период не е имало спиране или прекъсване на давността, т.е. това вземане е погасено поради бездействие на въззиваемата страна.

Предвид изложеното, обжалваното решение следва да бъде частично отменено.

По разноските.

От въззивната страна не се претендират разноски за настояща инстанция, поради което не следва да бъдат присъждани.

С оглед изхода на спора и уважената част от иска присъдените за първоинстанционното производство разноски на въззиваемата страна /ищеца/ следва да бъдат редуцирани от 1348.76лв. на 859,47лв. и да бъдат присъдени претендираните разноски за настоящата инстанция в размер на 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК съобразно фактическата и правна сложност на делото.

По изложените съображения, В О.С.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.08.2021г. по гр. д. №54/2021 г. на РС - В. съд за сумата над 11291,03лева до сумата 17719.04 лева, както и в частта за присъдената законна лихва върху цялата сума от 17719.04 лева и присъдените разноси, вместо което ПОСТАНОВИ:

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 11291,03 лева /сбор от главницата в размер на 10852,93лв. и за обезщетението за забавено плащане върху главницата за периода от 24.09.2009г. до 08.02.2010г. в размер на 438,10лв / до сума от 17719.04 лева, за разликата от 6428.01 лв.- лихва за периода от 09.02.2010г. до 20.11.2015г. върху главницата от 10852,93 лева, погасени по давност, както и за разноските за размера над 859,47лв. до 1348,76лв.

ПРИСЪЖДА законната лихва върху сумата от 10852,93 лева, считано от завеждане на исковата молба в съда -15.01.2015г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Я.Б.Я.. с ЕГН ***** с адрес: гр. В., ж.к. „А.С.“ бл. 6, вх. В, ет. 4, ап. 68 да заплати на ЗК „Л.Е.“ АД с ЕИК * със седалище и адрес на управление гр. С., бул.“С.Ш.“ №*на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, сумата 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____